

పాండిచ్చేరికి శ్రీమాత ప్రథమ ఆగమనము
మరియు శ్రీమాతారవిందుల ప్రథమ సమాగమము
శతవార్షికోత్సవ ప్రత్యేక సంచిక

శ్రేయోన్ముఖ ఆధ్యాత్మికత

అఖిల

అఖిల భారత పత్రిక — మార్చి 2014

పాండిచ్చేరిలో 1914, మార్చి 29 న చోటుచేసుకున్న 1.5/3/20

శ్రీమాతారవిందుల ప్రథమ సమాగమ శతవార్షికోత్సవ

ప్రత్యేక సంచిక.

ఈ భువిపైన అతిమానస ఆవిర్భావం సాఫల్యం చెందించే క్రియాశీల ఆధ్యాత్మికత యొక్క నూతన శకారంభానికి ఈ సమావేశం నాంది పలికింది.

ఈ సందర్భాన్ని పురస్కరించుకొని శ్రీమాతారవిందులు పలికిన మాటలను సేకరించి ఈ సంచికలో ప్రచురించడమైనది. పాఠకులు దివ్యజీవనంలోకి ఎదుగుట కోసం క్రియాశీల ఆధ్యాత్మికత స్వర్శానుభూతి పొందగలరని ఆశిస్తున్నాము.

విషయసూచిక

క్రియాశూన్యమైన ఆధ్యాత్మికత
— క్రియాశీలమైన ఆధ్యాత్మికత

శ్రీఅరవిందులు మన కోసం అవతరించి, బోధించింది:

మహాసత్యాన్ని తెలుసుకొనే విధానంలో, భూమిని త్యజించవలసిన ఆవశ్యకత లేదు; ఒక వ్యక్తి తన ఆత్మను తెలుసుకోవటానికి జీవితాన్ని వదలివేయవలసిన అగత్యం లేదు; పరమాత్మతో సంబంధం పెట్టుకునే విధివిధానంలో ప్రపంచాన్ని విసర్జించవలసిన అవసరం లేదు, లేదా తమ విశ్వాసాలకు పరిమితిని విధించుకోవలసిన అవసరమూ లేదు. పరమాత్మ సర్వే సర్వత్రా ఉన్నాడు, ఆయన దాగి ఉన్నాడంటే... దానికి కారణం మనకు ఆయనను కనుగొనాలనే పరితాపం లేకపోవడమే.

మనం కేవలం చిత్తశుద్ధితో కూడిన ఆకాంక్షతో, బలమైన తాళంతో గట్టిగా మూసి బంధించినటువంటి మనలోని కవాటాలను తెరచి చూడగలిగితే... అక్కడున్న ఆ దివ్యమైనదేదో, అది జీవితం మొత్తం ప్రాధాన్యతనంతా మార్చివేస్తుంది.

*

చరిత్రలో ఒకప్పుడు, మరీ ఎప్పుడో కాక కొంతకాలం క్రితం:

మనిషి ఆధ్యాత్మిక ఆకాంక్ష, ఒక నిశ్శబ్దమైనటువంటి, ఏ కార్యకలాపాలూ లేనటువంటి స్తబ్ధతతో కూడిన శాంతిని కోరుకుంటూ, ప్రాపంచిక బంధాలన్నింటిని తెగతెంపులు చేసుకుని, కచ్చితంగా పోరాటం నుంచి తప్పించుకునే మిషతోనే జీవితం నుండి పారిపోయి సంఘర్షణలకు అతీతంగా ఉండాలనే ఉద్దేశంతో అన్ని ప్రయత్నాల నుండి తప్పించుకునిపోయిన కాలం వుండింది. అదే ఆధ్యాత్మిక ప్రశాంతతైపోయి, అందులో ఎటువంటి ఉద్రేకాలూ, సంఘర్షణలూ, అన్ని రకాల పెనుగులాటలూ, ప్రయత్నాలూ అనేవి లేకుండాపోగా; ఆ స్థితినే అసలైన, ఆధ్యాత్మిక దివ్యజీవనానికి ఉన్న ఒక వ్యక్తీకరణగా తలంచటం జరిగింది. దానినే భగవదనుగ్రహంగా, దైవసహాయంగా, దైవం జోక్యం చేసుకోవటంగా అనుకోవడం జరిగింది. ఇంకా ఇప్పటికీ, తీవ్రపరితాపం, ఉద్రేకం, అధిక రక్తపోటు ఉత్పన్నం చేసే అధిక ఉద్రేకం ఉంటున్నటువంటి ఈ కాలంలో, సర్వోత్కృష్టమైన ఈ శాంతినే, అన్నింటిలోకి

అందుకోగలిగిన అత్యుత్తమమైన సహాయంగా, ఆహ్వానించదగిన ఉపశమనంగా, అందరూ ఆశించే ఓదార్పుగా, దానినే కోరుకుంటున్నారు. చాలామందికి మాత్రం అదే ఇంకా నిజమైన దైవజోక్యానికీ, దైవానుగ్రహానికీ సూచనగా ఉంది.

వాస్తవంలో, ఒక వ్యక్తి ఎటువంటి సాక్షాత్కారాన్ని కోరుకున్నా, అతడు ఈ పరిపూర్ణమైన చెక్కుచెదరని ప్రశాంతిని తనలో స్థిరపరచుకోవడంతో మొదలుపెట్టాలి. దీని ఆధారంగానే తాను పనిచేయాలి; కాని, ఒక వ్యక్తి తనకు మాత్రమే ప్రత్యేక్షమైనటువంటి, వ్యక్తిగతమైన, స్వార్థపూరితమైన విముక్తిని కోరుకుంటే తప్ప, అతడు అంతటితో ఆగిపోలేడు. దివ్యానుగ్రహపు మరియొక దృక్పథం ఉంది, అది అభివృద్ధికి సంబంధించింది, అది అన్ని అడ్డంకుల మీద విజయం సాధించి తీరుతుంది, మానవ జాతిని నవ్యసాక్షాత్కారానికి ముందుకు నెడుతుంది, కొత్త ప్రపంచానికి తలుపులు తెరుస్తుంది. ఎంపిక చేసిన కొద్దిమందికి మాత్రమే దివ్యసాక్షాత్కారంతో లాభం పొందడం సాధ్యమయ్యే రీతిలో కాకుండా, వారి ప్రభావం కారణంగా, వారి ఉదాహరణ కారణంగా, వారి శక్తి కారణంగా మిగిలిన మానవజాతికి నవ్యమైన, ఇంకా మెరుగైన పరిస్థితులను తీసుకురాగలదు.

ఇది భవిష్యత్తులో, ఇప్పటికే భవిష్యద్దర్శనం గాంచిన సంభావ్యతలకు సాక్షాత్కార మార్గాలను తెరవగలదు. ఏ వ్యక్తులైతే ఎరుకతోనూ లేక ఎరుక లేకుండానూ నవ్యశక్తులకు ఉన్మీలనం చెందుతారో, ఆ భాగం మానవజాతి మొత్తం ఉన్నపళంగా ఉన్నత అంతస్తులోకి, అధికతరమైన సామరస్యతతో నిండిన, పరిపూర్ణ జీవనంలోకి పైకెత్తబడుతుంది... ఒక వేళ వ్యక్తిగతమైన పరివర్తన ఎల్లప్పుడూ అనుమతించబడక పోయినా లేక సాధ్యపడకపోయినా ఒక విధమైన ఉన్నతి సార్వత్రికంగా అందరికీ కలిగించబడుతుంది. సమస్తం సామరస్యం చేయబడుతుంది. దాని వలన ఒక కొత్త శ్రేణి, ఒక కొత్త సామరస్యత ఏర్పరచబడి, ప్రస్తుత వ్యవస్థ యందలి అస్తవ్యస్తత, సంఘర్షణ మాయమైపోయి, సమస్తమూ సామరస్యతలో పనిచేయడానికి దోహదపడే పద్ధతికి ప్రతిష్ఠాపన జరుగుతుంది.

దీని ప్రభావ పర్యవసానాలు వ్యతిరేక మార్గంలో మనోజోక్యంతో జీవితంలో సృష్టించబడిన అన్ని వక్రబుద్ధులనూ, వికారాలనూ, కృతకమైన వాటన్నింటి కారణంగా అధికమైన మొత్తం ఈతిబాధల నన్నింటినీ, దైన్యాన్నీ, నైతిక దారిద్ర్యాన్ని, నీచమూ, ఏవగింపూ కలిగించే మానసికస్థితితో మొత్తం మానవజీవితాన్ని వికృతపరచే వాటన్నిం

టినీ తొలగించే పనికి మొగ్గుచూపుతాయి. అదంతా తప్పక అదృశ్యమైపోవాలి.

*

ప్రశ్న: ప్రియమైనమాతా 'క్రియాశీల సాక్షాత్కారం' అంటే ఏమిటి?

ఇది కర్మలలో అభివ్యక్తమైనదాని సాక్షాత్కారం. ఏ పనులూ చేయని స్థితిలో ఒక సాక్షాత్కారం ఉంది. అది వారు ధ్యాననిమగ్నులై ఉండగా వచ్చేది, అందులో నుంచి వారు బయటకు రారు, కదలరు; ఇంకొకటి క్రియాశీల సాక్షాత్కారం. అది నీ చేతల నన్నింటినీ, నీ కదలికల నన్నింటినీ, నీ వ్యవహార పద్ధతి నంతటినీ, నీ స్వభావాన్నీ పరివర్తన గావిస్తుంది. మొదట చెప్పిన సాక్షాత్కారంలో, నీ బాహ్య అస్తిత్వం ఎప్పటి మాదిరిగానే ఉంటుంటి, ఏదీ మార్పు చెందదు. సాధారణంగా అది కర్మల సంభావ్యతల నన్నింటినీ నాశనం చేస్తుంది, ఆ వ్యక్తి ఇక ఏ పనినీ చేయ లేడు, అతడు స్థిరంగా కూర్చుని మాత్రమే ఉంటాడు.... రెండవ సాక్షాత్కారం, అది ప్రతిదానినీ మార్చివేస్తుంది, నీ స్వభావాన్నీ, నీవు వ్యవహరించే పద్ధతినీ, నీవు పనిచేసే పద్ధతినీ, నీ పనుల నన్నింటినీ, అంతేకాక నీ పరిసరాలను సైతం, చివరకు నీ ఉనికి నంతటినీ, మొత్తం నీ అస్తిత్వాన్నీ మార్చివేస్తుంది: ఇది క్రియాశీల సాక్షాత్కారం. దానికి పరాకాష్ఠ శరీర పరివర్తన.

కొంతమంది వారి మేధస్సును పరివర్తన చేయడానికి ముందే, శరీర పరివర్తన చేయ ప్రయత్నిస్తారు. అది పూర్తిగా అస్తవ్యస్తతకు దారి తీస్తుంది, అది వారిని చప లత్వంలో ముంచేస్తుంది. ఏ వ్యక్తి అయినా మొదట తప్పక తన ఆలోచనలనూ, మొత్తం తన మనస్సునూ, తన మానసిక కార్యకలాపా లన్నింటినీ మార్పుచేసి, ఉన్నతోన్నతమైన జ్ఞానంతో వ్యవస్థీకరించాలి. అదే సమయంలో ఆ వ్యక్తి తప్పక తన స్వభావాన్నీ, తన ప్రాణిక కదలిక లన్నింటినీ, తనలో కలిగే ప్రవృత్తుల ప్రేరణల నన్నింటినీ, తన ప్రతిచర్యల నన్నింటినీ పరివర్తన చేయాలి. చిట్టచివరికి, ఈ రెండూ జరిగిన తర్వాత, కొంతవరకైనా ఇది జరిగిన తర్వాత, అప్పుడు తన శరీరకణాల పరివర్తన గురించి ఆలోచించడం ప్రారంభించవచ్చు, కాని చివరన ప్రారంభించ కూడదు. ఆరంభదశ నుండే ప్రారంభించాలి....

ప్రశ్న: ప్రియమైన మాతా, 'క్రియాశీల దిశగా' అంటే ఏమిటి?

అది ఇప్పుడు చెప్పినదే. యోగం లోని ఈ దిశ.

రెండు దృక్పథాలున్నాయి: ఒకటి చలనం లేని స్థితి, అది సంసిద్ధం చేసేది;

రెండవది క్రియాశీల స్థితి, అది చర్యలను పరివర్తన చేసే దృక్పథం క్రియోన్ముఖం గావించేది. క్రియాశీలమంటే చురుకైన శక్తిని కలిగి ఉండటం: దానర్థం ముందుకు తోసి కర్మను చేయించే ప్రేరణ, కర్మాచరణ

(CWM 2nd Ed. 9:374, 298-99,; 7:201-02)

శ్రీమాత

అనువాదం: డా. త్రిపురారిభట్ల ప్రసన్నకృష్ణ

క్రియాశీలమైన ఆధ్యాత్మికత — శాశ్వతత్వం వైపు వేసే మరో అడుగు

ప్రకృతి సిద్ధంగా ఉంది. ఆధ్యాత్మిక ఆకాంక్ష మానవుని అంతరంగంలో సహజంగా ఉంటుంది. అతడు మృగంవలె కాక తనలోని అసంపూర్ణతలకు, పరిమితులకు ఎరుకతో ఉంటాడు. తను ఇప్పుడున్న స్థితి కంటె పొందాల్సినది ఏదో ఉందని భావిస్తాడు. తన్ను తాను అధిగమించాలన్న తపన ఈ జాతిలో సర్వదా సంపూర్ణంగా సజీవంగా ఉంటుంది.

శ్రీఅరవిందులు (దివ్యజీవనం *Vol. 19, pp. 842-43*)

తన్ను తాను ప్రత్యక్షంగా పరిశీలించుకోగల ఈ మానసిక సమర్థతే మానవుల నడతలో ప్రత్యేకంగా ప్రస్ఫుటంగా కనిపిస్తుంది. అది సుస్పష్టం. మృగం సహజంగా, యాంత్రికంగా జీవిస్తుంది. తన జీవనాన్ని తాను గమనించుకోగలిగినా అది చాలా స్వల్పము, గణనీయం కాదు. అందువల్లనే అది విచారం లేకుండా శాంతంగా ఉంటుంది. ఒక ప్రమాదం వలనో లేదా అనారోగ్యం వలనో ఒక జంతువు బాధపడినా, దానిని పెద్దగా గమనించకపోవడం వలన, అది చాలా తక్కువ బాధ ననుభవిస్తుంది. అది తన చైతన్యం మీద, భవిష్యత్తు మీద ఆ ప్రభావాన్ని మోపదు. తన అనారోగ్యం గురించి కాని, తన ప్రమాదం గురించి కాని విషయాలను ఊహించుకోదు.

మనిషిలో మాత్రం నిరంతరం ఏం జరుగుతుందోనని విచారపడడం ప్రారంభమవుతుంది. ఆ విచారమే అతడి క్షోభకు ఏకైక కారణం కాకపోయినా, అదే ముఖ్య కారణం. ఈ విధంగా చైతన్యాన్ని ఎదుటి విషయంపై ఆపాదించడం వలన ఆందోళన,

బాధాకరమైన ఊహలు, విచారం, క్షోభ, భవిష్య ఆపదల గురించి చింతతో ఎక్కువగా మానవులు — అతి తక్కువ ఎరుక కలిగి ఉన్నవారే కాదు, ఎక్కువ ఎరుకతో ఉన్న వారు కూడా — నిరంతరం క్షోభకు గురౌతారు. మనిషి అధిక చైతన్యంతో వుండడం వలన, ఉదాసీనంగా వుండలేడు, అలాగని, ముందు ఏం జరుగబోతోందో తెలుసుకునే టంత చైతన్యం అతనికి లేదు. తప్పు చెప్తున్నానేమో అనే భయం లేకుండా ఈ పృథ్విపై నున్న జీవు లన్నింటిలోకి అత్యంత దుఃఖభాజనమైన జీవితాన్ని అనుభవించేది మనిషేనని కచ్చితంగా చెప్పగలం. మానవుడు ఆ విధంగా ఉండటానికి కారణం అతడు ఆటవికస్థితికి చెందిన పూర్వీకుల వారసత్వాన్ని కలిగి ఉండటం వల్లనే కావచ్చు, కాని అది చాలా బాధాకరమైన స్థితి. దాన్ని అధిగమించడం అన్నది ఈ ఆధ్యాత్మికమైన సమర్థతతో మనిషి ఉన్నత స్థాయి కెదిగి ఆతనిలోని పాశవిక అచేతనా స్థితి స్థానంలో, ఆధ్యాత్మిక అతిమానస-చైతన్యాన్ని ఉంచడంతో అతడి అస్తిత్వంలో మానవ జీవితం యొక్క లక్ష్యాన్ని చూడగల శక్తి ఏర్పడుతుంది. అంతేకాకుండా ఆ సాధన యొక్క పరాకాష్ట స్థాయిని అందుకొని దానితో పాటు ఉన్నత ఆధ్యాత్మిక శక్తులపై దృఢమైన విశ్వాసం ఏర్పడి దానికి తన సంపూర్ణ అస్తిత్వాన్ని సమర్పణ చేసి, తన్ను తాను అర్పించుకొని, తన జీవిత బాధ్యతను, భవిష్యత్తును, ఆ ఉన్నత శక్తుల కర్పించి నిర్విచారంగా ఉండగలడు.

నిజం చెప్పాలంటే మన కేమాత్రం తెలియని మన ఉనికికి మనమే బాధ్యత వహించడం, దానిని గురించి ఏమాత్రం తెలుసుకునే సాధనం మన వద్ద లేకపోవడం అనగా సమస్యలను పరిష్కరించే మార్గాలు తెలియకపోవడం అన్న పరిస్థితి దారుణమైనది. మృగం తనకులేని ఏ సమస్యలు పెట్టుకోదు; అది కేవలం జీవిస్తుంది. దాని సహజాతాలు దాన్ని నడిపిస్తాయి. అంతర్గతమైన జ్ఞానంగల తనను అధిగమించిన ఓ సామూహిక చేతనాశక్తి మీద అది ఆధారపడుతుంది. అది అప్రయత్నంగా జరిగి పోతుంది, దాని సంకల్పంతో ప్రయత్నం చేయనక్కర్లేదు, దాని జీవితానికి అది బాధ్యత వహించదు, అది విచారించదు. తనపైన తాను ఆధారపడాలన్న భావంతో మనిషి జన్మించాడు కాని అందుకు కావలసిన జ్ఞానం లేకపోవడం వలన ఫలితం నిరంతర దుఃఖం. ఈ దుఃఖం అంతం కావడం అన్నది అతడు తనను మించిన ఉన్నత చైతన్యానికి సంపూర్ణంగా అంకితం చేసుకొని, తనను తాను దాని కప్పగించు కొని, తన బాధలను ఆ ఉన్నతశక్తి చేతుల్లో పెట్టి, తన జీవితాన్ని నడిపించి, అంతటిని

వ్యవస్థీకరించమని, సర్వం ఆ శక్తి చేతుల్లో పెట్టినప్పుడు సంభవిస్తుంది.

దానికి కావలసిన జ్ఞానం లేకుండా ఏ సమస్యకైనా పరిష్కారం ఎలా దొరుకుతుంది? దురదృష్టకరమైన విషయం ఏమిటంటే మనిషి తన సమస్యలన్నీ పరిష్కరించుకుందామన్న నమ్మకంతో ఉంటాడు.... కాని దానికి కావలసిన జ్ఞానం అతడికి లేదు. అదే అతడి సమస్య లన్నింటికి, అతడి కష్టాలన్నింటికి మూలకారణం. నిరంతరం అతన్ని వెంటాడే ప్రశ్న 'నేనేం చెయ్యాలి?' దీనిని మరింత క్లిష్టమైన ప్రశ్న వెంబడిస్తుంది, 'ఏం జరగబోతోంది?' అన్నది, దానితో పాటు దానికి సమాధానం చెప్పలేని నిస్సహాయత, అసమర్ధత తోడవుతుంది.

అందుకే ఆధ్యాత్మిక శిక్షణ లన్నింటిలోను ముఖ్యమైనది — మొత్తం మన బాధ్యతని సంపూర్ణంగా సమర్పణ గావించడం, ఓ ఉన్నత విధానం మీద ఆధారపడడం అనే ప్రధాన ఆవశ్యకతతో ప్రారంభమౌతుంది. లేకపోతే శాంతి అన్నది అసంభవం. అయినా సరే, మనిషి అభివృద్ధి చెందడానికి తనకేం తెలియదో దాన్ని కనుక్కోవడానికి, తనేం కాలేదో అది పొందగలగటానికి అతనికి చైతన్యం ఇవ్వబడింది. అందుకే ఈ కదలిక లేని, నిష్క్రియమైన శాంతి కన్న ఓ ఉన్నతస్థితి ఉన్నదని చెప్పబడింది. అది తాను పురోగమించాలనే సంకల్పానికి కావలసిన సంపూర్ణ విశ్వాసం కలిగి వుండడం, అన్ని ఆందోళనలను, ఫలితాలను గురించి, పరిణామాలను గురించి చింతను వదిలించుకుని ముందుకు సాగడానికి చేసే కృషిని కాపాడుకోవడం. ఇదే నిశ్చలమైన పద్ధతుల కన్న ఒక్క అడుగు ముందుకు వేయడం.

ఈ నిశ్చలమైన పద్ధతులు మనిషిని జీవన గమనం నుండి దూరం చేస్తాయి; కర్మాచరణను తిరస్కరిస్తాయి, మనిషిని ఒక చలనరహిత స్థితిలోకి దిగజారుస్తాయి. అందుకు కారణం, ప్రశాంతత లేకుండా అంతరంగ సాక్షాత్కారం సాధ్యపడదనీ, బాహ్యపరిస్థితుల వలన సమస్యలు సృష్టించబడతాయనీ, సమస్యల పరిష్కారానికి కావలసిన జ్ఞానం లేనందు వలన జీవితం నుండి తిరోగమించాలనే భావన ఉదయించడం వలన, ఈ స్థితి నుండి బయటపడి 'ఒక్కడుగు ముందుకు వేయాలి'.

ఆ క్రమంలో దాని తర్వాత పద్ధతి: ఆ సమస్యను ముఖాముఖి ఎదుర్కోవడం, అది కూడా ఒక ప్రశాంతమైన, సర్వసమగ్రమైన విశ్వాసం, ఏదైతే సర్వ విజ్ఞానమయమైన అత్యంత ఉన్నత శక్తిగా మనలను నడిపిస్తోందో దాన్ని విశ్వసించడం. అప్పుడు కార్యాచరణను వదిలివేయడానికి బదులుగా, శక్తివంతమైన, చైతన్యవంతమైన ఉన్నత

శాంతితో కార్యాచరణను కొనసాగించడం.

దీనినే జీవితంలో దైవ జోక్యం అనే నూతన అంశంగా, ఈ అస్తిత్వంలో దివ్యశక్తుల జోక్యానికి ఓ ఉన్నత విధానంగా, ఆధ్యాత్మిక సాక్షాత్కారానికి నూతన విధానంగా చెప్పవచ్చు.

(CWM 9:303-05)

శ్రీమాత

అనువాదం: డి. సత్యవాణి

ఆధ్యాత్మికమనగా నేమి?

ఆధ్యాత్మికమనగా:

ఈ మనస్సు కంటే, జీవితం కంటే, గొప్ప వస్తువొకటున్నదని గుర్తించుట. మనోప్రాణికములు మామూలు స్థాయి కంటె గొప్ప చైతన్యం కొరకు ఆకాంక్షించుట.

మానవాత్మ ఈ హీన ప్రకృతి నుండి పొంగిపొరలి బైటకి వచ్చి అతనిలోని గొప్ప రహస్యచేతన వైపు పయనించుట.

(SABCL 14:65)

ఆధ్యాత్మికమనగా:

అహంకారం కంటే భిన్నమైన మరోచైతన్యాన్ని గురించి తెలుసుకొనుట.

అందులోనే నివసించుట.

అంతకంతకు దానిచే ప్రభావితమగుట.

విశాలమైన, అనంతమైన స్వయంభువు.

అహంకారరాహిత్యములను పొందుట

(SABCL 23:877)

ఆధ్యాత్మికమనగా:

మేధాసంపత్తిగాని, ఆదర్శముగాని,

నైతికవాదముగాని, నిరాడంబరతగాని,

మతపరాయణతగాని, ఆవేశముగాని,

వీటి సంపుటి గాని కాదు.

ఈ లక్షణాలన్నీ మనోవికాసానికి, జీవితానికి కావలసిన విషయాలే. కాని ఆధ్యాత్మిక జీవితానికి మట్టుకు మనిషిని సంస్కారింపజేయు మొదటి దశ మాత్రమే.

ఇవన్నియు మానసిక పరిణామ దశకు చెందిన విషయాలు మాత్రమే — ఆధ్యాత్మిక పరిణామము గాని, అనుభూతి గాని, సిద్ధి గాని కానేరవు.

ఆధ్యాత్మిక లక్షణములు:

నీ అంతరంగిక సత్యమును,

నీ మనస్సు, శరీరము, జీవితముల కంటే ఇతరమైన ఆత్మ, అధి ఆత్మ, అంతరాత్మల అనుభూతులను పొందుట.

విశ్వవ్యాప్తమైన సత్యమును

మనలో కూడ వున్న సత్యమును

తెలుసుకోవలెనన్న ఆకాంక్ష;

దానితో సాంగత్యము జెంది తానితో ఐక్యమగుట.

తదాకాంక్ష, తత్ స్పర్శ, తదైక్యత వలన మారి, నూతనముగా సంభూతమై, నూతనతత్వము, నూతనాత్మ, నూతన రూపమును దాల్చుట.

మన యావత్ ప్రకృతి అటు వైపు మరలి, పరిణమించి, రూపాంతరీకరణము చెందుట.

(SABCL 19:857)

శ్రీ అరవిందులు

అనువాదం: డా. ఆర్. ఎల్. ఎన్. శాస్త్రి

ఆధ్యాత్మికమనగా:

సర్వోత్తమ ఆత్మస్థాయిని, సర్వేశ్వరుడిని, సర్వాన్ని తనలో ఇముడ్చుకున్న ఏకతను తెలుసుకొని, దానిలో జీవించుటకు, జీవితాన్ని సర్వతోముఖంగా, సాధ్యమైనంత సర్వోన్నత ప్రమాణాలకు పెంచుటకు ప్రయత్నించుట.

(SABCL 14:433)

ఆధ్యాత్మికమనగా:

మనిషి యొక్క, అతని ఆత్మ యొక్క విస్తృతమైన, ఉన్నతమైన, సత్యమైన చేతనలో ఆధారితమైన విశిష్ట, నూతన ఆంతరిక జీవనసరళి.

తద్వారా మనిషి సకల సృష్టిని విశ్వంలోను, తన జీవితంలోను క్రమానుసారంగా

సిద్ధించే ఆత్మసాక్షాత్కారంగాను, రూపాంతరీకరణం సాధ్యపడే క్షేత్రంగాను స్వీకరిస్తాడు.

ఆ పరివర్తనలో సృష్టి యొక్క దివ్యసంవేదన విదితమౌతుంది, దాని అంతర్నిహిత శక్తులు సంపూర్ణంగా వికసిస్తాయి. ప్రస్తుత అసంపూర్ణ రూపాలు దివ్యమైన సంపూర్ణ రూపాలుగా మారుతాయి.

మనిషి తన అస్తిత్వం యొక్క ఉన్నత సంభావ్యతలను చూచుటకే గాక వాటిని జీవితంలో అనుభవైకవేద్యం గావించటానికి ప్రయత్నిస్తాడు.

(SABCL 9:251)

ఆధ్యాత్మికమనగా:

దివ్య పరిపూర్ణత సర్వదా మనకు ఊర్ధ్వంగా నుంటుంది. అయితే మనిషి చేతనలో దైవికంగా మారి, ఆచరణలోను, జీవితంలోను, అంతర్ముఖంగాను, బహిర్ముఖంగాను దివ్యజీవన శైలిని అనుసరించుట ఆధ్యాత్మిక మనబడుతుంది.

ఆధ్యాత్మికమనే పదానికి, పైనిచ్చిన అర్థాలకన్నా అల్పమైన అర్థాన్నిచ్చేవన్నీ అయోగ్యమైన తడబాటుతనంతో గాని లేక మోసపూరితంగా గాని ఆపాదించబడిన అర్థాలు.

*

ఆధ్యాత్మిక జీవితమంతా, సూత్రప్రాయంగా, దివ్యజీవన ప్రవంతిలోకి ఎదుగుటయే.

(SABCL !5:247}

శ్రీఅరవిందులు

అనువాదం: అందుగులపాటి కైలాసపతి

దివ్యజీవనంలోకి ఎదుగుట

దివ్యజీవనానికి సంబంధించిన పనులతో ఆధ్యాత్మికంగా వ్యవహరించుటలో కష్టాలు తలెత్తడానికి కారణం అజ్ఞానావృతమైన ప్రయోజనాల కోసం జీవితేచ్ఛ ఒక బూటకపు కామనాత్మను, దివ్యకాంతితో తేజరిల్లే నిజమైన ఆత్మకు ప్రత్యామ్నాయంగా సృష్టించడం. ప్రస్తుతం జీవితంలో జరిగే పనులన్నీ ఈ కామనాత్మ వలననే ప్రేరేపించబడి, పిమ్మట చెరుపబడుతున్నట్లుగా కనిపిస్తున్నది. నైతికమైనవి, ధార్మికమైనవేగాక, సానుభూతి, పరోపకారం, స్వార్థత్యాగం, స్వప్రయోజనాల విస్మరణ లాంటి లక్షణాలుగల పనులు కూడా కామనాత్మ ప్రేరితాలే. కామనాత్మ ఒక ప్రత్యేకపరచబడిన అహంకారం మూర్తీభవించిన జీవాత్మ. దాని సహజ ప్రవృత్తులన్నీ ఒక ప్రత్యేకమైన స్వయం ప్రాధాన్యతను ఆశిస్తాయి. అవి బహిరంగంగానో లేక ఆకర్షణీయమైన ముసుగుల మాటునో స్వయంవృద్ధికి, స్వంత అనుభవానికి, స్వీయ ఆనందానికి, గెలుపుకు, ఆధిపత్యానికి సదా ప్రేరేపిస్తుంటాయి. వ్యాకులత, అస్తవ్యస్తత, వక్రీకరణ లాంటి శాపగ్రస్త లక్షణాలు దివ్యజీవనం నుండి తొలగింపబడాలంటే, యదార్థమైన ఆత్మ, చైత్యపురుష సత్తకు ప్రధాన పాత్ర నివ్వవలసి వుంటుంది, బూటకమైన కామనాత్మ, అహంకారం అంతరించాల్సి వుంటుంది. దాని అర్థం జీవితాన్ని బలవంతంగా దాని సాఫల్యతకు సహజమైన మార్గానుసరణను నిరోధించడం కాదు. కారణం, బాహ్యజీవిత కామనాత్మ వెనక మనలో ఒక అంతర్గతమైన, యదార్థమైన ప్రాణిక సత్త ఒకటి వుంది. దానిని అంతరించనీయకుండా ప్రస్ఫుటమయ్యేలా వ్యక్తపరచబడి దివ్యప్రకృతి శక్తిగా దాని నిజకార్యాచరణ కోసం స్వేచ్ఛగా వదలివేయాలి. మనలోని అంతరాత్మ అజమాయిషీలో యదార్థమైన ప్రాణిక సత్త ప్రాధాన్యత పొంది వుండుట ప్రాణశక్తి దివ్యలక్ష్య సాఫల్యతకు ఆవశ్యకమైన స్థితి. ఈ లక్ష్యాలు వాటి మూలసారంలో యథాతథంగా నున్నా, అంతరంగ చాలనాశక్తిలోను, బాహ్యప్రవర్తనా సరళిలోను మార్పుచెందుతాయి. దైవికమైన ప్రాణశక్తి కూడా అభివృద్ధి చెందడానికి ఒక సంకల్పంగా పనిచేస్తుంది: స్వయం ప్రాధాన్యత శక్తిగా కూడా ఉపకరిస్తుంది. అయితే, ఆ ప్రాధాన్యత మన అంతర్గతంగా నున్న దైవానిది. కాని ఉపరితలంలో వ్యక్తపడే అల్పమైన తాత్కాలిక వ్యక్తిత్వానిది కాదు. అది దోహదపడేది యదార్థమైన దివ్యలక్షణ సమన్వితుడగు వ్యక్తిగా, ప్రధాన జీవిగా, అవ్యక్తుడుగా నున్న, అవినాశుడైన దివ్య

పురుషుడు ఎవరైతే అహంకారం అంతరించినపుడు, దాని ప్రాధాన్యత క్షీణించినప్పుడు మాత్రమే వ్యక్తమౌతాడో, అట్టి పరమ పురుషుడిగా ఎదగటానికి. ఇదే జీవిత పరమార్థం: అభివృద్ధి, అయితే అది దివ్యప్రకృతిలోని జీవలక్షణాభివృద్ధి, తనకు తానుగా మనో ప్రాణ శరీరాలలో స్థిరపడి వృద్ధి చెందేది; స్వాధీనత, అయితే అది అన్ని విషయాలు దైవం స్వాధీనంలో నుండుట మరియు అన్ని విషయాలకు దైవం స్వాధీనుడై నుండుట, గాని అహంకారజనిత కోరికలకు కాదు; సుఖానుభవం, విశ్వంలోని దివ్యానందాన్ని ఆస్వాదించుటలో గల సుఖానుభవం; అజ్ఞానాంధకార శక్తులతో విజయవంతమైన పోరాటరూపంలో చోటు చేసుకునే యుద్ధం, విజయం, ఆధిపత్యం; ఒక సంపూర్ణ ఆధ్యాత్మిక స్వరాజ్యము మరియు అంతర్ముఖ ప్రకృతి పైన, బాహ్య ప్రకృతిపైన నియంత్రణ; దివ్యజ్ఞానం, దివ్యప్రేమ, దివ్యసంకల్పాలతో అజ్ఞాన క్షేత్రాలపై విజయం.
(CWSA 23:175-76)

శ్రీఅరవిందులు
అనువాదం: హర్షవర్ధన్

నిర్వాణము — దివ్యజీవనం దిశగా ఒక అడుగు

అసలీ నిర్వాణమంటే ఏమిటి. సనాతన బౌద్ధ సిద్ధాంతం ప్రకారం అదొక విచ్ఛిన్నత — అక్కడ ఆత్మ లేదు కాబట్టి ఆత్మ విచ్ఛిన్నత కాదు — అది మానసిక మిశ్రమపు లేక మనం ఎవరినైతే 'మనము' అని వ్యవహరించుకుంటామో ఆ వివిధ అనుబంధాల లేక సంస్కారాల సమాఖ్యపు విచ్ఛిన్నత. మాయావాద వేదాంతం ప్రకారం అది విచ్ఛిన్నత కాదు, అవాస్తవికం, అసత్యం అయిన వ్యక్తిత్వం, పరబ్రహ్మంలో లయం కావడము. ఆ విధంగా లయించి అదృశ్యమయేది ప్రత్యేక వ్యక్తిత్వమనబడే అనుభవము, వ్యక్తిత్వభావన; సత్యమైన దివ్యకాంతిలో అబద్ధపు వెలుగు సమసిపోవడమేనని చెప్పవచ్చు. ఆధ్యాత్మిక అనుభవం కలిగినప్పుడు కొన్నిసార్లు అనంతమైన విశ్వచైతన్యంలో ప్రత్యేక వ్యక్తి భావన పూర్తిగా నశించిపోయిన భావన; ఇక అప్పుడు ఒక ప్రతి వ్యక్తి మిగిలేది విశ్వచైతన్య ప్రవాహానికి ఒక మార్గంగా, విశ్వశక్తికీ దాని చర్యలకు ఒక కేంద్రంగా మాత్రమే. అది కాక సర్వాతీతమైన అస్తిత్వం, చైతన్యం దేనిలోనైతే

విశ్వాన్ని గురించిన, వ్యక్తిని గురించిన సంవేదన అంతరిస్తుందో దానిలో వ్యక్తిత్వం కోల్పోయినటువంటి అనుభవం కావచ్చు. ఇంకా చెప్పాలంటే అది విశ్వచర్య ఎరుక కల్గి వాటికి ఊతనిచ్చే ఒక సర్వోత్కృష్ట స్థితిలో ఉండవచ్చు. ఇంతకీ మనం వ్యక్తి అని ఎవని నంటున్నాము? సాధారణంగా మనం అలా వ్యవహరించేది సహజ సిద్ధమైన అహంకారాన్ని. అది మనస్సు, శరీరాలలో తన కార్యక్రమాన్ని నడిపించటం కోసమై ప్రకృతి ఏర్పాటు చేసిన ఒక ఉపాయనము. ఈ అహాన్ని రూపుమాపితే కానీ పూర్తి విమోచనం సాధ్యం కాదు. అయితే స్వయంగా వ్యక్తిగానీ, ఆత్మగానీ అహం కాదు. వ్యక్తిగత ఆత్మే ఆధ్యాత్మిక సత్త. దాన్నే భగవంతుని శాశ్వతమైన అంశగా చెపుతారు, భగవంతుడే అనేక రూపాలై తన సృష్టికి ఆలంబనగా ఉంటున్నట్లు కూడా చెపుతారు. అసలైన ఆధ్యాత్మిక వ్యక్తి అది. మనం మన అహంభావాన్నీ, విభక్త వ్యక్తులమనే భావాన్నీ తొలిగించుకొని సర్వాతీత పరదైవంతోనూ, సకల జీవరాసుల తోనూ ఏకత్వాన్ని పొందగలిగినప్పుడు ఈ ఆసలైన ఆధ్యాత్మిక వ్యక్తి దర్శనం అవుతుంది. ఆ విధంగా మాత్రమే దివ్యజీవనం సాధ్యపడుతుంది. దీనికి మొదటి మెట్టు నిర్వాణము. మనం విభక్తమైన ప్రత్యేక వ్యక్తులమనే అసత్య భావం తొలిగిపోవ టమే మనం శాశ్వతులమై శాశ్వతంగా దైవంలో దివ్యజీవనం గడపటానికి అవసరమైన ముఖ్య నిబంధన. దానిని మనం ఈ జీవితంలోనే, ఈ లోకంలోనే సాధించవచ్చు.

*

నేను నమ్ముతున్న సత్యం: 1) అసత్యాన్నీ అజ్ఞానాన్నీ నిరోధించి జ్ఞానం వైపుకీ, అంధకారాన్ని నిరోధించి వెలుగులోకీ, అహంకారాన్ని నిరోధించి దైవత్వంలోకీ, అపరిపూర్ణతను కాదని పరిపూర్ణత్వంలోకి నడిపించడమే.

2) నేను నమ్ముతున్న సత్యం: కేవలం నిజమైన భక్తీ, మానసికాభివృద్ధీ మాత్రమే కాదు, జ్ఞానము, పవిత్రత, దైవశక్తి, ప్రశాంతత మొదలైన వాటి నన్నిటినీ మానసిక, భావావేగ, ప్రాణిక రూపాల నుంచి దాటి వాటి అతిమానసిక వాస్తవానికి చేర్చడం.

(SABCL 22:46-47; 23:1049)

శ్రీఅరవిందులు

అనువాదం అమరవాది ప్రభావతి, అమరవాది వేంకట రామశాస్త్రి

అహం స్థానంలో దివ్యచేతనను ప్రతిష్ఠించాలి

మానవజాతి ప్రప్రథమంగా సృష్టించబడినప్పుడు దానిని యేకం చేసిన మౌలికాంశం అహం. అహం చుట్టూ ఆ జాతి అస్తిత్వపు వివిధ దశలు ఏర్పరచబడ్డాయి. కాని యిప్పుడు అతీత మానవజాతి ప్రాదుర్భావానికి సన్నాహం జరుగుతోంది. అందుచేత అహం అంతర్ధానమై చైత్యపురుషునికి ద్వారాలు తెరవాలి. మానవునిలో దైవం వ్యక్తం గావడానికి, దైవజోక్యం వల్ల నెమ్మదిగా ఈ చైత్యపురుష నిర్మాణం జరిగింది.

చైత్యతత్వ ప్రభావంతో మనిషిలో దైవం అభివ్యక్తమౌతాడు. ఆ విధంగా ఆ ప్రభావం అతీత మానవజాతి ఆగమనాన్ని సిద్ధం చేస్తుంది.

చైత్యతత్వం అమరం. ఈ చైత్యతత్వం ద్వారా భువిపై అమరత్వం అభివ్యక్తం కాగలుగుతుంది.

కనుక యిప్పుడు అతి ముఖ్య విషయమేమిటంటే, వ్యక్తి తన చైత్యపురుషుని కనుగొనాలి, దానితో యేకం కావాలి, దానిని అహం స్థానంలో ప్రతిష్ఠించాలి. అప్పుడు అహం పరివర్తన చెందేటట్లుగాని లేదా అంతర్ధానమయ్యేటట్లుగాని ఒత్తిడికి గురి అవుతుంది.

*

నీ విప్పుడీ క్షణాన భువి మీద ఉండడానికి కారణం, ఒకానొకప్పుడు నీవు దానిని కోరుకున్నావు — నీ కది ఎంత మాత్రం గుర్తు లేదు. కాని నాకు తెలుసు — అందుచేత నీ విక్కడున్నావు. మంచిది, ఇప్పుడు నీవు సాధించవలసిన మహత్కార్య శిఖర స్థాయికి యెదగాలి. సమస్త బలహీనతలను, పరిమితులను నీవు జయించితీరాలి, అందుకు నీవు పోరాడాలి. అన్నింటిని మించి నీవు నీ అహానికి 'నీ కాలం ముగిసింది' అని చెప్పి తీరాలి. అహంలేని జాతి, అహం స్థానంలో దివ్యచేతనగల జాతి, మనకు కావాలి. అదిగో, అది మనకు కావలసింది: జాతి తనకు తానుగా అభివృద్ధి చెందుటకు వీలు కలిపించే దివ్యచైతన్యము; అతిమానస జీవి జన్మించుట.

*

"దైవం అభివ్యక్తమౌతున్న విషయం ప్రపంచం తెలుసుకొను గాక", అని నేను ఆమంత్రిస్తున్నాను.

శ్రీమాత

తనను మనిషి తెలుసుకోవాలని భగవంతుడు యెదురు చూస్తున్నాడు. అదే సమయంలో మనిషి ఆయన కోసం ప్రతి చోటా అన్వేషిస్తున్నాడు, దైవ ప్రతిరూపాలను తయారుచేసుకొంటున్నాడు. కాని ఈ కాలమంతా అతను తన స్వకీయ, మనస్సు-అహం, ప్రాణ-అహంల ప్రతిరూపాలను మాత్రమే యదార్థంగా కనుగొని ప్రతిష్ఠించి ఆరాధిస్తున్నాడు. ఈ మూలాధార అహం రద్దైనప్పుడు, ఈ అహం కోసం వేట ఆగిపోయినపుడు, మనిషికి తన బాహ్య, అంతర జీవితంలో ఆధ్యాత్మికతను సాధించే ప్రప్రథమ అవకాశం లభిస్తుంది. కాని అది చాలదు, అదొక ప్రారంభం మాత్రమే. అది ముందుకు పోవ వీలుగాని ప్రవేశం వంటిది గాక యదార్థ ద్వారం అవుతుంది.

అహాన్ని కోల్పోవడం ద్వారా పరమాత్మను కనుగొనాలని ఆధ్యాత్మిక మానవుడు అన్వేషిస్తాడు. సమస్త మందూ యేకైకమై వున్న, పరిపూర్ణమై వున్న, ప్రతిదాని యందూ సంపూర్ణంగా వున్నదానిలో నివసించడం ద్వారా, దాని పరిపూర్ణతకు ప్రతిరూపంగా యెదగాలని — అతని స్వభావపు సర్వాలింగక, సార్వత్రికతతో దాని సచేతన పరిధితో ఐనప్పటికీ అది వ్యక్తిగతానుభవమే అనే విషయం గుర్తు పెట్టుకోవాలి — ఆధ్యాత్మిక మానవుడు ఆకాంక్షిస్తాడు.

*

దేహమే తాననే భావానికి కట్టుబడిపోయి వున్న మానసిక, ప్రాణిక అహానికి రూపకల్పన చేయడం, తన ప్రగతిశీల పరిణామంలో వైశ్వ ప్రాణం పడిన మహా ప్రసవవేదన. ఎందుచేతనంటే పదార్థం నుండి ఒక సచేతన వ్యక్తిని సృజించడానికి వైశ్వ ప్రాణం కనుగొన్న ఉపాయం పరిణామం. పరిమితీకరించే ఈ అహాన్ని నామరూపాలు లేకుండా చేయడం అనేది ఒక షరతు. ఈ వైశ్వప్రాణమే తన దివ్యకార్యం నెరవేరడానికి కనుగొన్న మార్గం ఇది. ఎందుచేతనంటే సచేతన వ్యక్తి, ఆ విధంగా మాత్రమే తన విశ్వాతీత ఆత్మను గాని లేక యధార్థ దివ్యపురుషునిగాని కనుగొన గలడు.

*

వ్యక్తిత్వాన్ని సంతరించుకొనే దశను మనం దాటిపోయినప్పుడే మనం నిజమైన దివ్యవ్యక్తులం అవుతాం.

అహం సహాయకారి; అహం ఆటంకం.

శ్రీఅరవిందులు

అనువాదం కె. వి. రావు

జీవితంలో క్రియాశీల ఆధ్యాత్మికత పాత్ర

కళ, సాహిత్య రంగాలలో లేదా రాజకీయ, సామాజిక జీవితాలలో ఆధ్యాత్మికత అనగా ఏమిటి? 'ఆధ్యాత్మిక టంకారము' అని ఇటీవల ప్రస్తుతించబడుతున్న లక్షణము కళకు, సాహిత్యానికి సోకినట్లయితే, అవి పరిపుష్టి చెందుతాయా? సామాజిక, రాజకీయ సమస్యలు ఆధ్యాత్మిక స్పర్శతో పరిష్కరించబడతాయా? ఇలా ప్రశ్నించడం జరుగుతున్నది. మన దేశ చరిత్రలోని నేటి దశలో ఒక భారతీయుడి నోట ఇలాంటి అజ్ఞానజనితమైన ప్రశ్నలు వెలువడటం విస్మయం కలిగిస్తున్నది. చిరకాలంగా పాతుకు పోయిన పాశ్చాత్య నాగరికతా ప్రభావం ఇందుకు కారణం. పాశ్చాత్యుల భావనలో మతాభినివేశము ఆధ్యాత్మిక జీవనంలో ఒక పార్శ్వమైతే, మేధోచింతన, లౌకిక జీవనము మరొక పార్శ్వము. ఈ రెండూ పూర్తిగా విభిన్నమైన విషయాలనీ, వాటి అనుసరణ వాటికి మాత్రమే ప్రత్యేకమైన మార్గాలలో, ప్రత్యేక సూత్రాల మేరకు కొనసాగాలని వారనుకుంటారు. భారతదేశం తన ఆదర్శాన్ని పాటించడంలో ఊహా జనిత ఆధ్యాత్మిక దిశగా పయనిస్తున్నదని, ఆ విధంగా క్రియోన్ముఖతకు, వాస్తవికతకు దూరమై, సంస్కరణ వికాసానికి వ్యతిరేకము, ప్రగతి నిరోధకము, మార్మికము, మతపరమైన మూఢవిశ్వాసాలకు బలి అవుతున్నదనీ, తత్కారణంగా ఆధునిక ప్రపంచ తాకిడులను తట్టుకొని నిలబడగలిగే దక్షతగల, సుస్థిరమైన దేశంగా ఎదగడానికి అవసరమైన తార్కిక, ఆధునిక మార్గాలను విస్మరిస్తున్నదని వారు భావిస్తారు. అందుకోసం, ఆధ్యాత్మికానుబద్ధమైన సూత్రంపై ఆధారితమైన పునరుజ్జీవనమనగా ఏమిటో వారికి తెలియజెప్పే ప్రయత్నం చేయాలి.

అందుకని ముందుగా, ఆధ్యాత్మికతను మనం ఏ విధంగా పరిగణిస్తామో వివ రించాలి. ఆధ్యాత్మికత అనగా, ప్రాపంచిక జీవితాన్ని ఒక ఐహిక శూన్యతగా భావించి అందరమూ వీలైనంత వేగంగా మతానికి చెందిన సన్యాసులుగా మారి మన సామాజిక జీవనసరళిని ఓ మఠంలోనో, గుహలోనో, కొండమీదో వసించడానికి వీలుగా తీర్చిదిద్దు కుంటామని కాదు. అభ్యున్నత ఆదర్శాలను విస్మరించి, మానవజాతి సమిష్టి పురోగతికి తోడ్పడని లక్ష్యంతో సాగే జడ జీవన సరళికి మారిపోతామనీ కాదు. భారతీయ మనోవైఖరి పూర్వకాలంలో కొంతవరకు ఆ విధంగా వుండి వుండవచ్చు. కాని అది భారతీయుల ధృఢమైన, సంపూర్ణమైన వైఖరిగా ఎప్పుడూ ఉండలేదు. ఆధ్యాత్మికత

అనగా జాతీయ అస్తిత్వ విధానాన్నంతా ఒక ప్రత్యేక మతపరమైన పరిమిత సిద్ధాంతాలకో, ఆచారాలకో, సూత్రాలకో అనుగుణంగా మలచడం కాదు. ప్రాచీన సమాజాలు అలాంటి ప్రయత్నాలు తలపెట్టి వుండవచ్చు; అలాంటి భావనలు పాత మానసిక అలవాట్లు, సాహచర్యం మూలంగా కొందరిలో ఇంకా కొనసాగుతుండవచ్చు. కానీ అలాంటి పరిణామం ఇప్పుడు చోటు చేసుకొనుట అసాధ్యం. కారణం, అత్యంత వైరుధ్య భరితమైన సాంప్రదాయాలు కలిగిన మూడు విభిన్న మతాలు, హిందూ, ఇస్లామ్, క్రైస్తవ మతాలు – వాటి శాఖోపశాఖలకు ఆశ్రయమిస్తున్న మన దేశంలో, అది ఎంత మాత్రం సాధ్యపడదు. ఆధ్యాత్మికత ఏ ఒక్క మతానికన్నా విస్తృతమైనది. ప్రస్తుతం మతానికి సంబంధించి మనలో కలుగుతున్న ఆధునిక విశాల భావాల నేపథ్యంలో, ఎంత గొప్ప మతమైనా విశ్వవ్యాప్తి చెందిన ఏకైక మతానికి ఒక శాఖగా నుంటుంది గాని అంతకు మించి కాదు. శాశ్వతుడగు దైవం గురించి దివ్యత్వం గురించి, సర్వోన్నతమైన ఆత్మను గురించి, ఏకత్వ మూలం గురించి, మానవ జీవిత విలువలను శాశ్వతమైన దైవిక విలువలతో సరిసమానం చేసే ప్రయత్నాన్ని ముమ్మరం చేయడం గురించి, భవిష్యత్తులో మనిషి పడే ప్రయాస మనకు అర్థమవుతుంది.

అయితే, మానవజీవితపు ఏ ఉన్నత లక్ష్యాన్నిగాని మన ఆధునిక ప్రపంచపు ఏ తీవ్ర సమస్యను గాని, ఎలాంటి మానవ చర్యను గాని, అభివృద్ధి సాధించాలని, విస్తృతమవ్వాలని, ఆనందోత్సాహాలను, కాంతిని, శక్తిని, పరిపూర్ణతను ఇనుమడింప జేయాలని, జీవాత్మకు సాధారణంగానో లేక అంతర్గతంగానో, స్వాభావికంగానో ఉండే కోరికను నెరవేర్చే మార్గాలను గాని మన పరిధి నుండి బహిష్కరించడం మన ఉద్దేశం కాదు. మనసు లేని ఆత్మను, శరీరం లేని ఆత్మను కలిగి వుండుట మానవ లక్షణం కాదు. అందువలన మానవుని ఆధ్యాత్మికత మనసునుగాని, ప్రాణాన్నిగాని, శరీరాన్నిగాని చులకన చేయగూడదు. అందుకు భిన్నంగా వాటిని అత్యంత గణనీయమైనవిగా, అత్యధిక ప్రాముఖ్యత గలవిగా పరిగణించాలి. కారణం, అవి మనిషిలోని ఆత్మ యొక్క సచేతనా స్థితికి ఉపకరణాలు గనుక. ప్రాచీన గ్రీకు సంస్కృతి గాని, ఆధునిక శాస్త్రీయ దృక్పథంగాని మనో ప్రాణ శరీరాల పటిష్ఠతకు, అభివృద్ధికి, శక్తికి ఎంత విలువ నిచ్చాయో ప్రాచీన భారతీయ సంస్కృతి కూడ అంతే విలువ నిచ్చింది – వాటి లక్ష్యం వేరై యుండవచ్చు, ఉద్దేశం ఉన్నతమైనదిగా నుండవచ్చు

— అందువలన వీటికి దోహదపడే అన్ని విషయాలను వాటి సమున్నత పరిపూర్ణతకు తోడ్పడే వాటిని సంపూర్ణంగా అనుమతించింది. హేతుబద్ధమైన శాస్త్రపరిజ్ఞానానికి, తత్వజ్ఞానానికి చెందిన కార్యాచరణకు, ఉత్తమాభిరుచిగల అస్తిత్వ సంతృప్తికి, సర్వ కళల అభివృద్ధికి, శారీరక ఆరోగ్య దారుఢ్యాలకు, జాతియొక్క భౌతిక, ఆర్థిక స్థోమతకు, సౌలభ్యతకు, సమృద్ధికి ఉపకరించే అన్ని ప్రక్రియలకు మార్గం సుగమం చేసింది. కొందరు మనకు నమ్మజూపినట్లుగా దారిద్ర్యం అనేది ఏనాడు కూడ భారతదేశానికి నమూనాగా లేదు, ఆమె ఆధ్యాత్మికతకు, సైనిక, రాజకీయ, సామాజిక శక్తిసామర్థ్యాలకు పేదరికం గాని, లేమిగాని ముఖ్య భూమికలుగా నుండలేదు. వారి లక్ష్యం ఉన్నతమైనది, వారు ఏర్పాటు చేయాలనుకున్న పునాది ధృఢమైనదే కాక విస్తృతమైనది కూడ. ఈ ప్రాథమిక సాధనాలపై వారు అపారమైన శ్రద్ధాసక్తులు వహించారు. నేటి భారతం కూడా తప్పనిసరిగా, సంకీర్ణ పరిస్థితులకు సరిపడు సాధనా సంపత్తితోను, వినూత్న విస్తృత భావజాల ప్రేరణతోను, అదే లక్ష్యాన్ని అనుసరిస్తుంది. అయితే ఆమె కృషి యొక్క, కర్మాచరణ యొక్క పరిధిగాని, ఆమె మనస్సు యొక్క సౌకుమార్యం గాని, వైవిధ్యం గాని సన్నగిల్లవు, పోతే పాతవాటి కన్నా మెరుగుపడతాయి. ఆధ్యాత్మికతకు కొన్నింటిని బహిష్కరించి ప్రత్యేకతను నిలుపుకొనే అగత్యం లేదు: తన సంపూర్ణతలో అన్నింటినీ తనలో కలుపుకో గలదు, కలుపుకుంటుంది కూడా.

అయితే, ఉనికిని గురించిన ఆధ్యాత్మిక దృష్టికి, పూర్తిగా భౌతికపరమైన, మానసికపరమైన దృష్టికి మధ్య చాలా వ్యత్యాసం వుంది. ఆధ్యాత్మిక దృష్టి మనో ప్రాణ శరీరాలను మానవుని కున్న మార్గాలుగా పరిగణిస్తుంది కాని అతని లక్ష్యాలుగా కాదు; అంతే గాక అతని ఆఖరి, అత్యున్నత సాధనాలుగా కూడా పరిగణించదు; వాటిని అతని బాహ్య సాధన కుపకరించే వ్యక్తిత్వంగా పరిగణిస్తుంది కాని అతని సంపూర్ణ అస్తిత్వంగా కాదు. అన్ని పరిమితమైన వాటి వెనక అనంతత్వాన్ని చూస్తుంది; అనంతత్వాని కున్న అధికతర విలువల ప్రమాణంతో పరిమితమైన వాటి విలువలను అంచనా వేస్తుంది. విలువల అంచనా తప్పు అయినట్లయితే వాటి యదార్థ విలువను కనుగొనుటకు ప్రయత్నం కొనసాగిస్తుంది. మనిషికి ప్రపంచానికి వెనుక పైకి కనిపించని వాస్తవికతనే గాక వాటిలో అంతర్గతంగా నున్న వాస్తవికతను అది గమనిస్తుంది. మనిషిలోని అంతరాత్మను, జీవాత్మను, ఈ దైవికమైన విషయాన్ని అతనిలోని

అత్యధిక ప్రాముఖ్యత గలదిగా పరిగణిస్తుంది. మనిషిలో నున్న మిగతావన్నీ, ఏదో విధంగా, దానిని బహిర్గతం గావించి వ్యక్తపరచడానికి ప్రయత్నించాలి. ఈ అంత రాత్మను, జీవాత్మను, ప్రపంచమందున్న దైవిక ఉనికిని అన్ని రూపాలలోను చూసి గుర్తించడటానికి మనిషి సర్వదా ప్రయత్నించాలి; తన ఆలోచనను, జీవితాన్ని దానితో ఏకం గావించి, అందులో తన తోటివారితో ఐక్యతను పొందుటకు ప్రయ త్నించాలి. ఇది విషయాలపై మనకున్న సాధారణ దృక్పథాన్ని తప్పక మారుస్తుంది. జీవిత లక్ష్యాలన్నింటిని కాపాడుకొనుటలో కూడా వేరొక సంవేదనను, మార్గాన్ని సమకూరుస్తుంది.

మనం శారీరక శక్తిని ఆరోగ్యాన్ని, లక్ష్యంగా పెట్టుకుంటాం. అయితే, ఏ ప్రయోజనాన్ని ఆశించి? స్వప్రయోజనం కోసం అనేది మామూలు సమాధానం. ఎందుకంటే వాటిని పొంది వుండుటలో ప్రయోజన ముంది గనుక, లేదా సుదీర్ఘ కాలం జీవించాలని లేక మేధోపరమైన, ప్రాణికమైన, మానసికమైన పంతృప్తులకు ధృఢమైన ఆధారం ఏర్పడాలని. అవును, ఒక విధంగా స్వప్రయోజనం కోసమే అయినా అందులోని అంతరార్థం భౌతికం కూడా ఆత్మ యొక్క అభివ్యక్తి అని, దాని పరిపూర్ణతను సాధించడంలో ప్రయోజనమున్నదని, అది సంపూర్ణ మానవ జీవిత ధర్మంలో ఒక భాగమని. అంతకు మించి మనిషిలోని దివ్య ఆత్మను కనుగొని వ్యక్తపరచుటకు కావలసిన ఉన్నత కర్మాచరణకు పునాదిని వేసే ప్రయోజనం కూడా వున్నది. 'శరీరం ఖలు ధర్మసాధనం' అన్న ప్రాచీన సంస్కృత నిర్వచనం లాగా శరీరం కూడా ధర్మాచరణ సాఫల్యతకు ఒక ఉపకరణమని, మన అస్తిత్వపు దైవాను శాసనమని మన విశ్వాసం. సాధారణ దృష్టిలో మన యొక్క మానసిక, భావోద్వేగ, రసజ్ఞత లక్షణాలను పెంపొందించాలి. ఆ విధంగా వాటికి అధిక సంతృప్తి చేకూరవచ్చు లేదా అవి అలా వృద్ధి చెంది సంతృప్తి పడాలనేది మానవుని సున్నిత స్వభావం కావచ్చు. ఎందుకనగా ఆ విధంగా జరిగినట్లయితే అతను మరింత హుషారుగా నున్నట్లు, సఫలీకృతుడైనట్లుగా భావిస్తాడు. అంతేకాక, ఈ విషయాలన్నీ కూడ ఆత్మ యొక్క అభివ్యక్తులు, తమ దైవిక విలువలను అతనిలో అన్వేషిస్తున్న విషయాలు. వాటి పెరుగుదల, సూక్ష్మబుద్ధి, నమ్యత, శక్తి, తీవ్రతల వలన లోకంలో నున్న దివ్య వాస్తవికతకు చేరువ కాగలిగి, వివిధ రకాలుగా దానిపై పట్టు సాధించి, చివరకు తన యావత్ జీవితాన్ని దానితో ఐక్యం చేస్తాడు, దానికి అనుగుణంగా మలుస్తాడు.

సాధారణ దృక్పథంలో 'నైతికత' అనగా సమాజ మనుగడను కొనసాగించే నియమ బద్ధంగా తీర్చిదిద్దబడిన వ్యక్తిత్వం, సామాజిక నడవడి, తోటివారితో మేలైన, హేతు బద్ధమైన సంయమంతో కూడిన, సానుభూతిగల, ఆత్మనియంత్రణతో కూడిన వ్యవహార శైలిని పాటించుట. అయితే ఆధ్యాత్మిక దృష్టిలో నీతి నియమావళి దీనికన్నా మిన్న యైనది; మన కార్యాచరణలోను, ముఖ్యంగా మన అస్తిత్వ స్వభావంలోను, దివ్య వ్యక్తిత్వాన్ని వికసింపచేసి, మనలను దైవిక ప్రకృతి లోకి ఉద్ధరించే సాధనము.

ఇతర కార్యాలు, లక్ష్యాల విషయంలో కూడా ఆ మాదిరిగానే జరుగుతుంది. ఆధ్యాత్మికత వాటన్నింటిని తన అక్కున చేర్చుకొని వాటికి ఒక ఉన్నతమైన, దివ్య మైన, అర్థవంతమైన ఆశయాన్నిస్తుంది. తాత్విక చింతన పాశ్చాత్య పరిభాషలో సృష్టి యొక్క ప్రాథమిక సత్యాలపై హేతువాద వెలుగులో జరిగే నిష్పాక్షిక విచారణ. ఈ విచారణ ఫలితం మనకు శాస్త్రపరిజ్ఞానం అందించే వాస్తవాంశాలను గమనించుట వలన గాని లేక సహేతుకంగా ఋజువు చేయబడిన విషయాలను తార్కిక దృష్టితో పరిశీలించుట వలన గాని లేక రెండు విధానాలను కలిపి పాటించుట వలన గాని తెలుతుంది. అయితే, ఆధ్యాత్మిక దృక్కోణంలో, సృష్టిలోని సత్యం అంతర్ దృష్టి వలన గాని, ఆంతరంగిక అనుభవం వలన కనుగొనబడాలి గాని కేవలం తార్కికమైన, శాస్త్రపరమైన పరిశీలనతో కాదు. తత్వశాస్త్రి విధి అఖండిత జ్ఞానమార్గాల ద్వారా సమకూరిన వివరాల సంకలనాన్ని ఆ ఏకైక సత్యంతో, ఆ ఏకైక పరమోత్తమ సార్వత్రిక యదార్థతతో, అనుసంధించుట. చివరిగా అది ఆధ్యాత్మిక సిద్ధికి మరియు మానవజీవి తన దైవికమైన ప్రకృతిలో భాసించుటకు నిజమైన ప్రయోజనం అందిస్తుంది. విజ్ఞానశాస్త్రం స్వతహాగా విశ్వాత్మను గురించి, ఆతని వ్యవహార శైలిని గురించి విపులమైన వివరాలను అందించగలిగే లోకజ్ఞానంగా పరిణమిస్తుంది. ప్రప్రథమంగా అది కేవలం భౌతికజ్ఞానము, దాని కర్మాచారణ ఫలితాలకో లేక భౌతికశక్తి లేక పదార్థజ్ఞానంపై ఆధారితమైన ప్రాణిక, వ్యక్తిగత, మానసిక విషయ పరిజ్ఞానానికో పరిమితం కాదు. ఆధ్యాత్మికతను సంతరించుకున్న సంస్కృతి నూతన క్షేత్రాలలో పరిశోధనకు అవకాశము కల్పిస్తుంది; నూతన మరియు ప్రాచీన మానసిక శాస్త్రి పరిజ్ఞానము, ఫలితములు ఆత్మ నుంచి ప్రారంభమైన వాటిని ప్రథమ సత్యంగా పరిగణించి, మానసిక శక్తి నుండి, అంతకన్నా మిన్న అయిన దాని నుండి ప్రారంభమై జీవితంపైన, పదార్థంపైన ప్రభావం చూపడానికి అవకాశమిస్తుంది. కళ, సాహిత్యాల

ప్రాథమిక లక్ష్యం సౌందర్య జిజ్ఞాసను సంతృప్తి పరచి, జీవితంపై మేధకున్న భావాలను, వాటికి భావనాశక్తి యొక్క ప్రతిస్పందనలను కళాత్మకంగా రూపొందించే మనిషి యొక్క దివ్యప్రకృతి యొక్క చిత్రాలను సృష్టించడం. అయితే, ఒక ఆధ్యాత్మిక సంస్కృతిలో అవి మనిషిలోను, దివ్యప్రకృతిలోను గోప్యంగా నున్న ఉన్నత విష యాలను, లోతైన ఆధ్యాత్మిక, విశ్వగత సౌందర్యాన్ని కూడ వెల్లడించే లక్ష్యాన్ని నిలుపుకుంటాయి.

రాజకీయాలు, సమాజము, ఆర్థిక వ్యవస్థ మానవజీవిత ప్రాథమిక విధానంలో మనుషుల సమిష్టి జీవనానికి, ఉత్పత్తికి, వారి కోర్కెల సంతృప్తికి, ఆనందానికి, వారి శారీరిక, ప్రాణిక, మానసిక స్థోమత అభివృద్ధికి తోడ్పడే కేవలం ఒక ఏర్పాటు. అయితే, ఆధ్యాత్మిక లక్ష్యం వీటికి మిన్ననైనది. మొదటిది, జీవితానికి ఒక ప్రణాళికను రూపొందించి, దాని పరిధిలో మనిషి తన నిజ ఆత్మను, తన దైవాంశాన్ని అన్వేషించి వాటిలోకి ఎదుగునట్లు చేయుట; రెండవది, జీవితంలో ఉనికిని గురించిన దైవిక ధర్మానికి అధికంగా కట్టుబడి వుండుట; మూడవది, వెలుగు, శక్తి, శాంతి, ఐక్యత మరియు జాతి యావత్తు ఎదగడానికి ప్రయత్నిస్తున్న మానవాళి దివ్యప్రకృతి సామరస్యతల దిశగా సమిష్టిగా ముందుకు సాగుట. ఆధ్యాత్మిక సంస్కృతి అన్నా, జీవితంలో ఆధ్యాత్మికతను పాటించుట అన్నా, అర్థం ఇదే, అంతకు మించి ఎక్కువ గాని, తక్కువగాని కాదు.

శ్రీఅరవిందులు

అనువాదం: అందుగులపాటి కైలాసపతి, జానకి

మానవజాతి సమస్యలకు పరిష్కారం

ఆధ్యాత్మికోన్నతికి మనిషి ఒక్కసారి తన సమ్మతిని ఇవ్వగలిగితే ప్రతీదీ మార్పుచెందుతుంది. కాని, అతని మానసిక, ప్రాణిక, భౌతికప్రకృతి అందుకొప్పుకోదు. పైగా ఎదురు తిరుగుతుంది. అతను తన మూర్ఖత్వాన్నే ప్రేమిస్తాడు.

దైవమే మన అస్తిత్వపు నైజం. ఈ మనోప్రాణికదైహికాలు దాని కురూపములు, దాని ముసుగులు; కాని స్వరూపమునందు దానికి పాత్రలు. ఆధ్యాత్మికుడవటం మాత్రమే సరిపోదు. అది స్వర్గానికి వెళ్లగలిగే ఎన్నో ఆత్మలను తయారుచేస్తుంది. కాని, ఈ భూప్రపంచాన్ని ఎలా వున్నదో అలాగే వదలివేస్తుంది. అదే కాక, మోక్షం ద్వారా విమోచనం పొందుదామనుకోడం కూడా ఆమోదయోగ్యం కాదు.

ప్రపంచానుభవానికి వచ్చిన విప్లవాలు మూడు. గట్టి ఫలితాన్నిచ్చేవి, భౌతిక పరమైనవి అయితే, నైతికపరమైనవి, మేధాసంపత్తికి సంబంధించినవి, పరిధిలో అపారమైన విస్తృతి కలిగినవై, ఇంకా ఎక్కువ ఫలితాల నొసగగలవి. కాని, ఆధ్యాత్మికతకు సంబంధించినది శ్రేష్ఠమైన విత్తనాలు నాటడం వంటిది.

ఈ త్రిపుటి (మనోప్రాణికదైహికాలు) మార్పు గనుక ఒక దానితో ఒకటి ఏకమై పరిపూర్ణమైన అనుసంధానంతో జరిగితే దోషరహితమైన పని జరుగుతుంది. కాని, మానవ మనోశరీరాలు అతివేగంతో తోసుకువచ్చే గట్టి ఆధ్యాత్మిక తీవ్రతను పరిపూర్ణంగా పట్టి వుంచలేవు. దానిలో చాలా భాగం తునాతునకలైపోగా, మిగిలినదానితో చాలా మట్టుకు భ్రష్టుపట్టిపోతుంది. ఎన్నో మేధోపరమైన, భౌతికపరమైన మన పృథ్వికి సంబంధించిన విప్లవాత్మకమైన పరిణామాలు జరగడానికి అవసరమైనది, అతిపెద్ద ఆధ్యాత్మిక వ్యవసాయం నుంచి పొందే కొద్ది ఫలితం.

ప్రతి మతం మానవజాతికి ఉపకారం చేసింది. ప్రకృతి ఆరాధననే చెప్పే మతం మానవునిలో సౌందర్యపిపాసను, జీవితంలో విశాలత్వాన్ని, ఉన్నతిని, అనేక రకాలైన పరిపూర్ణతలకు సంబంధించిన లక్ష్యాన్ని అతనిలో ఎక్కువ చేసింది. క్రీస్తుమతం దైవప్రేమ, దాతృత్వాల దృష్టి నిచ్చింది. బౌద్ధమతం వివేకం, నమ్రత, పవిత్రతలతో మహోదాత్తంగా వుండే పద్ధతిని చూపించింది. జూడో మతం, ఇస్లాం మతం మతనిబద్ధతతో కర్మల నాచరించడం, పరమోత్సాహంతో ఆరాధించడం ఎలాగో చెప్పాయి. హిందూమతం మహోత్కృష్టమైన, ప్రగాఢమైన ఆధ్యాత్మిక అవకాశాలను బహిర్గతం

చేసింది. ఈ దైవపరమైన దృశ్యాలన్నీ ఒకదాని నొకటి పెనవేసుకొని, మరొకదాని లక్షణాలతో మమేకమైపోతే, అప్పుడు అది గొప్ప కార్యానికి శుభారంభమవుతుంది.[1] కాని మేధావుల సిద్ధాంతాలు, మతమౌఢ్యపు అహం దాని దారికి అడ్డు.

మతాలన్నీ ఎన్నో ఆత్మలను ఉద్ధరించాయి. కాని ఏ మతం కూడా ఇప్పటికీ మానవజాతిని ఆధ్యాత్మీకరించ లేకపోయాయి. దానికి మతాల, ఇతర వర్గాల అవసరమే లేదు. కావలసినదల్లా, మొక్కవోని, సర్వసమగ్రమైన ప్రయత్నంతో కూడిన ఆధ్యాత్మిక ఆత్మపరిణామం.

ఈ రోజుల్లో ప్రపంచంలో మనం చూసే మార్పులను వాటి ఆదర్శాలతో, ధోరణులతో పరికిస్తే అవి మేధోపరమైనవిగా, నైతికపరమైనవిగా, భౌతికపరమైనవిగా కనపడతాయి. ఆధ్యాత్మిక విప్లవం తన సమయం కోసం వేచియున్నది. మధ్య మధ్యలో కొన్ని అలలను పైకి ఎగసిపడేస్తున్నది. అది వచ్చేవరకు మిగతావాటి అంతరార్థం అర్థం కాదు. అంతవరకు, ఇప్పుడు జరుగుతున్న విషయాలకు సంబంధించిన అన్నిరకాల వివరణలు, మానవ భవితవ్యం గురించిన భవిష్యవాక్కులు వ్యర్థప్రసంగాలు. ఎందువల్ల నంటే, దాని (ఆధ్యాత్మిక విప్లవం) స్వభావం, శక్తి, గతి రాబోయే మానవజాతికి సంబంధించి నూతన కల్పాన్ని నిర్ణయిస్తుంది.

(SABCL 16:393-94)

శ్రీఅరవిందులు

అనువాదం: డా. టి. ప్రసన్నకృష్ణ

[1] శ్రీమాత వివరణ:

మానసిక చైతన్యంలో ఈ విషయాలు క్రమబద్ధీకరించబడవు, సిద్ధాంతీకరించబడవు. అందుకు అవసరమైనది వీటిని అధిగమించి ఈ ఆలోచనకు వెనుకనున్న భావాన్ని కనుగొనాలి. శ్రీఅరవిందులు ఒక ఉదాహరణను ప్రస్తావించారు. మానవ ప్రయత్నపరంగా, ఆకాంక్ష పరంగా, అనుభవపరంగా ప్రతి మతము దేనికి ప్రతిరూపంగా నిలుస్తున్నదో అది తెలుసుకోవాలి. ఈ మతాలు బయటకి మేధోపరమైన భావనలుగా, కచ్చితమైన నియమాలుగా కనిపిస్తాయి. వీటిని ఆ మాదిరిగా పరిశీలించే బదులు, వాటి అంతర్గత లక్షణాలు, అవి ప్రతిబింబించే సిద్ధాంతాలను బట్టి పరిశీలించినట్లయితే, వాటిని ఏకీకరించుటలో కష్టం వుండదు. అవి పరస్పరం ఒకదాని నొకటి పూర్ణం గావించుకొనే మానవ పురోగతి యొక్క వేర్వేరు అంశాలు.

(CWM 9:75) *అనువాదం: అందుగులపాటి కైలాసపతి*

పూర్ణయోగం అంటే ఏమిటి?

పూర్ణయోగం అంటే ఏమిటి? అది సంపూర్ణ భగవత్ సిద్ధి, సంపూర్ణ ఆత్మోపలబ్ధి, మన అస్తిత్వపు పూర్ణ సాఫల్యం, మన చైతన్యసిద్ధి, మన ప్రకృతి పూర్ణ పరివర్తన. మరో చోట చిరంతన పూర్ణత్వపు సిద్ధి పొందడం కాకుండా, ఇక్కడ ఈ భూమి మీదనే పూర్ణ జీవన పరిపూర్ణత్వం.

ఇదే లక్ష్యం. దీనిని అనుసరిచే పద్ధతి కూడా అదే పూర్ణత్వ స్థాయిలో ఉంటుంది. అనుసరించే పద్ధతిలో పూర్ణత్వం లేకుండా, ఒక పూర్ణలక్ష్యం సాధించలేము. ఆత్మ పరిపూర్ణంగా భగవంతుని వైపు ఉన్ముఖం కావడం, భగవంతునికి ఉన్మీలనం కావడం, మన అస్తిత్వపు ఆత్మార్పణ, ప్రకృతిలో అన్ని భాగాలు సమర్పించుకోవడం, విధానాలు, కదలికలు అన్నీ సమర్పించుకోవడం — వీటివల్ల ఆత్మసిద్ధి సాధ్యపడుతుంది.

మన మనస్సునూ, సంకల్పాన్ని, హృదయాన్ని, జీవితాన్ని, శరీరాన్ని, బాహ్య, అంతర్గత అస్తిత్వాన్ని, మన అతీత చైతన్యాన్ని, మన అవచేతనాన్ని, మనలోని చైతన్యవంతమైన భాగాలను అర్పించుకోవాలి. అవన్నీ ఆత్మసిద్ధికి ఉపకరణాలు కావాలి. పరివర్తనకు, సిద్ధికి క్షేత్రం కావాలి. తేజో ప్రక్రియలో పాల్గొనాలి. మానవ చైతన్యం, ప్రకృతి, దైవ ప్రకృతి చైతన్యంగా మారాలి.

ఇది పూర్ణయోగ లక్షణం.

*

పూర్ణయోగం అనేక పార్శ్వాలుగల ఏకైక ఆత్మవికాసం, ప్రకృతి అభివృద్ధి. దీని ఫలితంగా పూర్ణ దివ్యసత్యం యొక్క ఏకైక సర్వాంగీణ సంసిద్ధి. పూర్ణ దివ్య అనుభవం. సమస్త అస్తిత్వపు, ప్రకృతిలోని ప్రతి విభాగపు పూర్ణ పరివర్తన, మార్పు కూడా అందులో భాగమై ఉంటుంది. అజ్ఞానమయమైన మానవ మనో, ప్రాణిక, భౌతిక ప్రకృతిలోని భాగాలన్నీ ఒక దానితో ఒకటి ముడివేయబడిన సమాహారం మన అస్తిత్వం. అది అతిమానస, ఆధ్యాత్మిక చైతన్య స్రవంతిగా పరివర్తన చెందుతుంది. అనంత విశ్వజనీన, సర్వ సంపూర్ణ సంకల్పం, ప్రేమ, ఆనందం, జ్ఞానం — వాటి సామరస్యపు దివ్య ఐక్యతా రాగంగా మారుతుంది.

*

విశ్వాన్ని గూర్చి విపులీకరిస్తూ, ఆధ్యాత్మిక పరిణామమనే ప్రముఖ సత్యం మన

జీవితానికి పరమార్థమని చెప్పాను.

అది శిఖరారోహణ ధారావాహిక. భౌతిక రూపం, చైతన్యం నుండి ప్రాణిక శ్రేణి, జీవాత్మతో అస్తిత్వం ప్రభావితం అయివుంటుంది. అక్కడ నుండి పూర్తిగా వికాసం చెందిన మనిషిలో సిద్ధించిన మానవశ్రేణి. అక్కడ నుండి మనసు పైన గల పరిపూర్ణ చైతన్యానికి ప్రయాణం. అటు పిమ్మట అతిమానస చైతన్యంలోకి, అతిమానస అస్తిత్వంలోకి, సత్యచేతనలోకి అధిరోహణ. అది ఆధ్యాత్మిక అస్తిత్వపు పూర్ణచైతన్యం.

మనస్సు మన చివరి చైతన్య స్పృహగల అభివ్యక్తీకరణ కాదు. ఎందుకంటే మనస్సు మూలతత్వంలో జ్ఞానం కోసం అన్వేషించే అజ్ఞానం. ఒక అతిమానస సత్యచైతన్యమే మనకు పూర్ణ ఆత్మజ్ఞానాన్ని, ప్రపంచ జ్ఞానాన్ని అందివ్వగలదు. దీని ద్వారానే మన నిజమైన అస్తిత్వాన్ని చేరుకోగలం. అప్పుడే ఆధ్యాత్మిక పరిణామం సఫలీకృతం అవుతుంది.

*

నా యోగం మాత్రమే అన్ని కోణాలలో సరి కొత్త యోగమని నేను అనలేదు. దానిని పూర్ణయోగం అని అన్నాను. దాని అర్థం పాత యోగాలలోని సారం, వివిధ ప్రక్రియలు తనలో జీర్ణం చేసుకొంటుంది.

నేను ప్రతిపాదించిన యోగం ఏదో వినూత్న మైనది అని నేను ఎన్నడూ అనలేదు. దానిని పూర్ణయోగమని అన్నాను. దాని అర్థం అది ప్రాచీన యోగాల సారాన్ని, పద్ధతులను స్వీకరిస్తుందని. కొత్తదనం దాని లక్ష్యంలో ఉంది. దాని దృక్పథంలో ఉంది. దాని ప్రక్రియ సర్వస్వంలో ఉంది.

పాత యోగాల పునరుక్తి నా దృష్టిలో చాలదు. ఇంతవరకు ఎవరూ సాధించలేని దానిని సాధించాలని నా ఉద్దేశం. గతకాల ఆధ్యాత్మిక ప్రయత్నాల సహజమైన, రహస్యమైన నిర్దేశిత ఫలితమే అయినా ఇంతవరకు దానిని ఎవరు సమగ్రంగా దర్శించలేదు.

పాత యోగాలతో పోల్చితే అది కొత్తది — 1) ఎందుకంటే ప్రపంచాన్ని, జీవితాన్ని దాటి స్వర్గానికో, నిర్వాణానికో అది ప్రయాణించదు. కాని జీవిత, అస్తిత్వాలను మార్చడం దాని లక్ష్యం. యాదృచ్ఛికమో, నిమ్నస్థితియో కాదు. సుస్పష్ట, కేంద్రీయ లక్ష్యం అదే. ఇతర యోగాలలో అవరోహణ ఉంటే, అది కేవలం మార్గంలో యాదృచ్ఛికమే లేదా ఆరోహణ నుండి ఫలితంగా వస్తుంది. ఆరోహణే ముఖ్యం. ఈ యోగంలో

అధిరోహణమే మొదటి సోపానం. కాని అది అవరోహణకు సాధన మాత్రమే. అధిరోహణ వల్ల కొత్త చైతన్యం అవరోహిస్తే, అదే సాధనకు ముద్ర! ముడి. తంత్ర, వైష్ణవ మతాలు జీవితం నుండి విముక్తితో ముగుస్తాయి. దీనిలో జీవన సాఫల్యతే లక్ష్యం.

2) వ్యక్తి కోసం వ్యక్తిగతంగా ఆత్మసిద్ధిని పొందడం లక్ష్యం కాదు. కాని భువన చైతన్య వికాసం కోసం లబ్ధిని పొందడం ప్రధాన లక్ష్యం. అది విశ్వజనీనమైనది. విశ్వాతీతమైనది కాదు.

భువన-ప్రకృతిలో నేరుగా క్రియాదీప్తంకాని ఒక చైతన్యశక్తి ప్రవాహాన్ని (అతిమానస) భువికి అవరోహింప చేయడం లక్ష్యం. ఆధ్యాత్మిక జీవనంలో సైతం ఇంకా వ్యవస్థీకృతం చేసి, నేరుగా క్రియాదీప్తం చేయవలసి యున్నది.

3) ఒక సమగ్రమైన, పూర్ణమైన లక్ష్యం నిర్దేశించుకొని, ఆ ప్రయోజనాన్ని సాధించడానికి ఒక విధానాన్ని ప్రకటించడం (వాగ్దానం చేయడం) ఈ యోగంలో నూతనాంశం. ప్రకృతి, చైతన్యం సర్వ సమగ్ర పరివర్తన కోసం పాత పద్ధతులు చేపట్టి, కర్మలో భాగం చేసి, ఇతర పద్ధతులను ప్రస్తుత సహాయ హస్తంగా పరిగణించడం ఇందులో ముఖ్యాంశాలు. ఈ పద్ధతి పాతయోగాలలో ప్రతిపాదించలేదు, సిద్ధించలేదు. నేను కనుగొని వుంటే, మార్గాలను నిర్మిస్తూ, నా కాలాన్ని వృథా చేసుకొని వుండేవాడిని కాను. గత 30 సంవత్సరాల అన్వేషణలు, అంతర్గత సృష్టిలో నా లక్ష్యాన్ని అతి తేలికగా, భద్రంగా ఇంతకు ముందే వున్న ప్రజలకు చూపిన మార్గాలలో, పరిపూర్ణమైన పద్ధతిలో నేను త్వరగా చేరి వుండేవాడ్ని.

శ్రీఅరవిందులు

అనువాదం: కె. యజ్ఞన్న

ఆధ్యాత్మిక జీవితం ఎలా జీవించాలి?

ఆధ్యాత్మిక జీవితం జీవించడమంటే మనిషి తనలో ఉన్న ఇంకొక ప్రపంచానికి తెరుచుకోవడమే. అది మనిషి చైతన్యాన్ని అటు నుంచి ఇటు మార్చడం. సాధారణ మానవుని చైతన్యం, అత్యంత అభివృద్ధి చెందినవారిలోనైనా, గొప్ప ప్రతిభావంతులలోనైనా, అంతే కాదు గొప్ప గుర్తింపు గలవారిలోనైనా సరే, ఒక బహిర్ముఖమైన కదలిక. శక్తులన్నీ బహిర్ముఖంగా నిర్దేశింపబడినవే. మొత్తం చైతన్యం బహిర్ముఖంగా వ్యాప్తి చెందినదే. ఏదైనా అంతర్ముఖమయిందంటే, అది చాలా తక్కువ, చాలా అరుదు. కించిత్ భాగం మాత్రమే, ఏవో ప్రత్యేక పరిస్థితులలోనో, తీవ్ర అఘాతం సంభవించి నందువల్లనో జరుగుతుంది. చైతన్యం యొక్క బహిర్ముఖ కదలికలు కొంతవరకైనా మార్పు చెందుతాయనే ఉద్దేశంతో జీవితం కల్పించే అఘాతాల వలన కూడా సంభవిస్తుంది.

ఆధ్యాత్మిక జీవితం గడిపిన వారందరూ ఈ అనుభవం పొందినవారే. ఒక్కసారి హఠాత్తుగా వారి అస్తిత్వంలో ఏదో అటు నుంచి ఇటు మారినట్టు అనిపిస్తుంది. హఠాత్తుగా ఒకోసారి పూర్తిగా అంతర్ముఖమైపోయినట్లు, అదే సమయంలో ఉన్నత దిశగా పరిణామం జరుగుతున్నట్లు, అంతర్ముఖంగా ఉన్నతమైన మార్పు చెందినట్లుగా అనిపిస్తుంది. అయితే అది బాహ్యంగా, 'పైకి' కాదు. భౌతికంగా బయటికి తెలిసే ఔన్నత్యాలు కావు. వాటికంటే వేరైన ఏవో ఇతరమైన ఉన్నతస్థాయిలో అంతర్ముఖంగా లోలోపల, లోతుగా జరిగే పరిణామం.

ఎప్పుడైతే జీవిలో ఇలా పూర్తిగా మార్పు సంభవించిందో, అక్కడితో అంతా ముగిసిపోయినట్టే. ఇంక మనిషి అన్వేషించేదేమీ లేదు. కేవలం గమనించడమే. ఇంక రాబట్టవలసినది ఏమీ ఉండదు, అంతా తెలుసుకోబడేదే. ఎంత మాత్రం పాకులాడ నక్కర లేదు, నేరుగా గమ్యం చేరుకోవటమే. ఎప్పుడైతే ముందుకు పోయాడో పరమ సత్యమొక్కటే పని చేస్తుందని, పరమేశ్వరు డొక్కడే సంకల్పిస్తాడని, తెలుసుకుంటాడని, ఆచరిస్తాడని, ఇదంతా మనుషుల ద్వారా జరుగుతుందని తెలుసుకొని అందులో జీవిస్తాడు. అప్పుడు తప్పు జరిగే అవకాశంఎలా ఉంటుంది? దైవం చెయ్యాల్సిందేదో చేస్తాడు. ఎందుచేతనంటే అదే చెయ్యాలని ఆతడి సంకల్పం గనుక.

మన తప్పుడు దృష్టికి ఇవన్నీ అర్థం కాని పనులే. కాని వాటికో అర్థముంది, ఒక లక్ష్యముంది. ఎక్కడికి చేర్చాలో అక్కడికి కొనిపోతాయి.

*

నీ ఆలోచనల్ని అదుపు చెయ్యడం ద్వారా వాటిని నీ సాధన వైపు మళ్లించడం ద్వారా, నీ కార్యకలాపాలను నియంత్రించడం ద్వారా, వాటిని కూడా సాధన వైపు మళ్లించడం ద్వారా, అన్ని కోరికలను, పనికిమాలిన బాహ్యంలో చేసే సాధారణ చర్యలకు ఉద్వాసన చెప్పడం ద్వారా, ప్రగాఢమైన అంతరంగ జీవనం ద్వారా, సాధారణ విషయాలు, సాధారణ ఆలోచనలు, సాధారణ ప్రతిచర్యలు, సాధారణ కార్యకలాపాల నుండి నిన్ను నీవు దూరం చేసుకోవడం ద్వారా, నీకు అనువైన వాతావరణాన్ని నీ చుట్టూ సృష్టించుకోగలవు.

ఉదాహరణకు, ఏదో అక్కర్లేని విషయం చదవడం, పనికిమాలిన బాతాఖానీ కొట్టడం, ఏదో ఓ పని చెయ్యడానికి బదులు, దివ్యమార్గాన్ని అనుసరించడానికి తోడ్పడే పుస్తకాలే చదవవచ్చు. దైవాన్ని గుర్తించడానికి తోడ్పడే మార్గంలో నడిపించగలిగే పనులు మాత్రమే చెయ్యాలి. కోరికలు, ప్రలోభాలు, బాహ్యవిషయాలకి సంబంధించిన వాటి మీదకి దారితీసే ఆలోచలను మానుకుని, నీ మానసిక జీవిని ప్రశాంతంగా ఉంచాలి. ప్రాణిక జీవిని శాంతపరచాలి. బయటి నుంచి ప్రవేశించే వ్యతిరేక భావాల్ని నిరోధించాలి. నీ చుట్టూ వున్న మనుషుల కార్యకలాపాలను పట్టించుకోవద్దు. ఈ విధంగా ఎవరూ నీ జోలికి రాకుండా, ఏదీ నిన్ను ప్రభావితం చెయ్యలేని ఆధ్యాత్మిక వాతావరణం సృష్టించుకోవాలి. అప్పుడు ఏ పరిస్థితులలోను, ఎప్పటికీ దేనిమీదా ఆధారపడని, స్వేచ్ఛగా పనిచేసే ఆధ్యాత్మిక వాతావరణంలో జీవించగలవు. ఎందుకంటే నీ ఆద్యాత్మిక వాతావరణ ఆవరణలో నువ్వు సురక్షితంగా ఉంటావు. అలా అటువంటి వాతావరణాన్ని ఏర్పరుచుకోగలరు. దృష్టిని సంపూర్ణంగా ఆధ్యాత్మిక దిశగా మళ్ళించుకుని, ఆధ్యాత్మిక జీవితానికి దోహదపడే విషయాలు మాత్రమే చదువుతూ, ఆధ్యాత్మిక జీవితం వైపు నడిపించే పనులు మాత్రమే చేస్తూ, నీకు కావలసిన వాతావరణాన్ని నీవు సృష్టించుకోగలవు. కాని సహజంగా, నువ్వు అన్ని ద్వారాలు తెరిచిపెట్టినట్టయితే, జనాలు చెబుతున్నదంతా వింటూ, వీళ్లు చెప్పింది అనుసరిస్తూ, వాళ్ళ స్ఫూర్తిని తీసుకుంటూ, బయటి విషయాలపై కోరికలతో నిండి వుంటే, నీ కోసం నువ్వు ఆధ్యాత్మిక వాతావరణాన్ని సృష్టించుకోలేవు.

మిగిలిన వాళ్ళకు లాగే నీకు కూడా సాధారణ వాతావరణమే మిగులుతుంది.

*

ఒక యోగికి అవసరమయిన, నిజమైన ఏకైక లక్షణ మేమిటంటే, కావలసిన విధంగా మలచుకోగల తత్వంతో, దివ్యాజ్ఞను శిరసావహించుటకు సిద్ధంగా ఉండటం — ఆ ఆజ్ఞ ఏదైనా సరే. అతనికి ఏదీ విడిచిపెట్టలేనిది కాదు. ఏదీ బరువు కాదు. తరచుగా ఆధ్యాత్మిక జీవితం గడపాలనుకునేవాళ్ళ ప్రథమ ప్రేరణ సర్వాన్ని వదిలివేయాలని వుంటుంది. అది దైవానికి సమర్పించడానికి కాదు, తమకున్న భారం నించి విముక్తులు కావడానికి. సిరిసంపదలున్నవారు, ఖరీదయిన వస్తువులు కలిగి విలాసాలకు అలవాటైన వారు, దైవం వైపు దృష్టి మరలగానే వాటి నుంచి దూరంగా పారిపోవాలనుకుంటారు, లేదా వాళ్ళు చెప్పేదేమిటంటే తాము బంధాలనించి తప్పుకుంటున్నామని. కాని అలా అనుకోవడం తప్పు. నీ దగ్గరున్న ధనం, వస్తువులు నీకు చెందినవి అని అనుకోకూడదు. అవి దైవానివి. అనుభవించమని పరమాత్మ ఆజ్ఞాపిస్తే వాటిని అనుభవించు, కాని మరుక్షణం సంతోషంగా నవ్వుతూ విడిచిపెట్టి రావడానికి సిద్ధంగా ఉండాలి.

ప్రశ్న: ప్రియమాతా. మా నిజమైన ఆధ్యాత్మిక జీవితం ఎక్కడ ప్రారంభమవుతుంది?

సమా: మనిషి తన చైత్యపురుషలో గల దివ్యత్వంతో అంతరంగ సమాచార వ్యవస్థ ఏర్పరుచుకున్నప్పుడు నిజమైన ఆధ్యాత్మిక జీవితం ప్రారంభమవుతుంది. చైత్య పురుషుడి దివ్యసమక్షాన్ని చైతన్యంలో అనుభవించినప్పుడు, నిరంతరం చైత్య పురుషునితో సంభాషణ చేయగలిగినప్పుడు ఆధ్యాత్మిక జీవితం ప్రారంభమవుతుంది. అంతకు ముందు కాదు. అసలైన ఆధ్యాత్మిక జీవితమది

చైత్యపురుష సత్తతో మనిషి ఐక్యమైనప్పుడు, దివ్యసమక్ష చైతన్యం కలిగినప్పుడు, దివ్యసమక్షం నుండి తన పనికి ప్రేరణ పొందినప్పుడు, తన సంకల్పం భగవత్సంకల్పంతో కలిసి పనిచేయడానికి సంసిద్ధమైనప్పుడు, అదే ఆధ్యాత్మిక జీవితపు మొదటి అడుగు అవుతుంది.

అంతకు ముందు సాధకుడు కేవలం ఆధ్యాత్మిక జీవితాన్ని ఆకాంక్షించేవాడే గాని ఆధ్యాత్మిక జీవితం జీవిస్తున్నవాడు కాదు.

శ్రీమాత

అనువాదం: నడిమింటి విజయలక్ష్మి

ఆధ్యాత్మిక పునర్జననం

ఆధ్యాత్మిక పునర్జననమంటే గత సాంగత్యాలను, పరిస్థితులను నిరంతరంగా విస ర్జించుతూ, క్షణక్షణం క్రొత్త జీవితాన్ని ప్రారంభించడం లాంటిది. అది గత కర్మబంధం లేకుండా జీవించటం. మరో విధంగా చెప్పాలంటే ప్రకృతి యొక్క కార్యకారణ సంబంధం నుండి విముక్తి పొందటం. ఈ విధంగా, గత కర్మలు, సాంగత్యాల స్మృతుల నుండి విజయవంతంగా బయటపడినప్పుడు, వాటిల్లో దొర్లిన పొరపాట్లు, అనాలోచిత చర్యలు, తప్పులు, అవివేక కర్మలు ఏవైతే మన స్మృతులలో కొన సాగుతుంటాయో, రక్తం పీల్చే జలగల్లాగా మనలను పట్టి పీడిస్తుంటాయో, వాటి నుండి విముక్తి లభించి స్వేచ్ఛానందాన్ని పొందగలం. ఈ విముక్తి కేవలం ఊహాతీత మైనది మాత్రమే కాదు, అది సారభూతమైన ధృఢమైన నిజం. మనం నిజంగా సర్వస్వతంత్రులం; మనల నేదీ బంధించలేదు, ప్రభావితం చేయలేదు, ఏ బాధ్యత ప్రభావానికీ లోను కాము. మనం గతాన్ని నిరర్థకం గావించాలన్నా, కేవలం పశ్చా

త్తాపం లాంటి వాటితో ప్రయోజనం లేదు. జ్ఞానసమృద్ధమైన స్మృతిపథంలో, గత కర్మబంధాల నుండి విడివడాలి, మార్పుచెందని గతం అసలు ఉండిందా అనే విషయం మరిచిపోవాలి. పునర్జననమంటే, మొదట మనం దైవంతో మమేకమై, గతకర్మ ప్రతిక్రియను నుండి శాశ్వతంగా ముక్తమవ్వాలి. మానసిక శక్తిని గురించి అవగాహన లేకుండా, అది చేయలేము. ఒక్కసారి మనలో భగవదర్పితమైన అంత రాత్మను గురించిన ఎరుక కలిగినట్లయితే, సర్వబంధ విముక్తి లభిస్తుంది. ఆ స్థితిలో కొత్త జీవితం ప్రారంభమవుతుంది. అప్పుడు గతమనేది మనలను అంటిపెట్టుకుని వుండదు. ఆధ్యాత్మిక పునర్జననము పతాకస్థాయిలో ఎలా పరిణమిస్తుందంటే, విశ్వం మొత్తం క్షణక్షణం అంతమవుతూ క్షణక్షణం సృష్టించబడుతుండటం లాంటి అనుభవం సంప్రాప్తిస్తుంటుంది.

శ్రీమాత

అనువాదం: రామినేని సుందరరామయ్య

శ్రద్ధాంజలి

శ్రీయుతులు కర్రా వేంకటేశ్వర్లుగారు, 'అఖిల' మాజీ సంపాదకులు, 2013 డిసంబరు 8 న శ్రీమాతారవిందుల సన్నిధిని చేరుకున్నారు.

శ్రీ వేంకటేశ్వర్లుగారు 1930 జూన్ 3 న విజయనగరంలో జన్మించారు. వారు చిరకాలం ఉపాధ్యాయుడిగా, ప్రధానోపాధ్యాయుడిగా, D.E.O గా విద్యా రంగంలో సేవలందించి పదవీ విరమణ గావించారు. మొదటి నుండి శ్రీమాతార విందుల ప్రబోధాలకు ప్రభావితులై, ఆ స్ఫూర్తితో విజయనగరంలో శ్రీఅరవిందో సొసైటీ కేంద్రం స్థాపించి, కార్యదర్శిగా శ్రీమాతారవిందుల ఆదర్శాలను ప్రజా బాహుళ్యంలో విస్తృత ప్రచారం గావించుటకు జీవితాంతం శ్రమించారు. శ్రీమాతారవిందుల సేవలో భాగంగా 'అఖిల' మాసపత్రికకు 2006 నుండి 2011 వరకు సంపాదకులుగా వ్యవహరించారు. ఆ విధంగా శ్రీమాతరవిందుల సాహిత్య సంపదను తెలుగు పాఠకులకు అందించటంలో కృతకృత్యులైనారు. వారి అనువాదాలు, రచనా శైలి సంచికను ఆకర్షణీయంగా తీర్చిదిద్దుటకు తోడ్పడి, పాఠకుల మన్ననలను పొందాయి. 'అఖిల' కార్యవర్గంతో పాటు, పాఠకలోకం వారి స్మృత్యార్థం శ్రద్ధాంజలి ఘటిస్తున్నది.